

DE NOÈ A NETANYAHU

Diuen els pergamins, que Noè veient com el colom tornava cap a l'arca amb una branca d'olivera agafà l'escopeta de dos canons i disparà contra la blanca coloma per poder seguir manant la nau i la família una temporada més. (Bíblia apòcrifa).

Actualitat contrastada: Veient les autoritats jueves que un vaixell carregat d'aliments volia trencar el bloqueig que Israel imposa al poble Palestí mort de gana, agafaren les armes i enfonsaren la nau. Una mostra clara de la coherència religiosa davant l'esperança sigui cristiana o jueva.

L'antologia dels crims humanitaris, exemplar més voluminós del que voldríem, ja té un líder indiscutible. Netanyahu, una mena de summe sacerdot passat d'anyada, ha superat amb escreix les marques criminals dels governants sanguinaris. No ha matat tant com Hitler, ni més que Stalin o Franco per pura estadística demogràfica. Netanyahu encara no ha aconseguit el rècord de morts però el seu mèrit és la estratègia que ha utilitzat. Pot matar i mata, per terra

mar i aire, però també amb propaganda i acceptant relacions pornogràfiques amb l'Amèrica de les barres i estrelles, pot matar i mata encobert per la por europea fins que darrerament ha ideat el més sanguinari dels sacrificis, la mort de l'enemic per la fam. La immolació més propera a la Bíblia.

Atacar els vaixells d'una ONG carregats d'aliments per una població encerclada de fam per Israel, s'assembla molt a la petició divina a Abraham de sacrificar el propi fill. És la culminació de l'egocentrisme criminal. Segons els pergamins, el Déu d'Abraham es va tirar enrere una vegada vista la servitud del progenitor d'Ismael. Netanyahu, no. Netanyahu està absolutament decidit a acabar amb el poble palestí i amb tots els pobles veïns.

A falta de problemes morals, Netanyahu té encara una pedra a la sabata, els seus socis de govern li demanen més sang. I per què no? Posats a matar fins i tot als voluntaris d'una ONG, per què no rematar també al teu Déu?

